

PJESIŲ SAŖAŠAS

“PO MANĖS NORS IR TVANAS”

(“AU RESTE, APRES NOUS, LE DELUGE”)

(I-os dalies EREZIJA)

“CARAVAGGIO”

(II-jų dalių ISTORINĖ DRAMA)

“KUNIGAİKŠTIS MYŠKINAS“

(II-jų dalių DRAMA)

“NAREKACI“

(II-jų dalių DRAMINĖ ELEGIJA)

“MANO BROLIS NERONAS”

(“IL MIO FRATELLO NERONE”)

(III-jų dalių ISTORINĖ TRAGEDIJA)

“REMBO IR REMBO”

(II-jų dalių DRAMINĖ VIZIJA)

“BUKOVSKIO KIAUŠAI”

(II-jų dalių KOMEDIJA)

PO MANĘS NORS IR TVANAS

DVIEJŲ VEIKSMŲ PJESĖ

GIEDRIUS ZUBAVIČIUS

VEIKĖJAI:

JĖZUS

ROMOS LEGIONIERIUS

DIEVAS

JUDAS

IEVA

ADOMAS

KONFUCIJUS

LAO DZE

SAMURAJUS

PSICHIATRAS

VERTÉJAS

KARLAS GUSTAVAS JUNGAS

ZIGMUNDAS FROIDAS

JUNGO ŽMONA

ŠVENTAS PETRAS

REVOLIUCIONIERIUS

MOKINIAI

MINIA

GEIŠOS

VALSTIETĖS

SESELĖ

ANGELAS

I VEIKSMAS

Scenos pakraštyje stovi medis.

Scenos gilumoje – didžiulė mokyklinė lenta.

Ant lentos didelėm raidėm kreida užrašytas tekstas:

KAI PAJUSI,

KAD TAU SKLEIDŽIASI SPARNAI,

ŽINOK,

KAD KAŽKAS ARTĖJA

SU KIRVIU RANKOJE

JĖZUS scenos viduryje. Sau po nosim kažką nesuprantamo kužda, lyg melstųsi.

Ant virvės, lyg alpinistas, virš scenos kabo DIEVAS. Jis kyla į viršų ir nervingais judesiais skudurėliu trina tekstą, esantį ant lentos.

Lygiu karišku žingsniu į sceną iš dešinės pusės įeina ir prie JĖZAUS priartėja ROMOS LEGIONIERIUS.

Atsistoja priešais JĖZŪ. Palinksta prie JĖZAUZ, lyg norėdamas išgirsti, ką šis kužda. Po pauzės ROMOS LEGIONIERIUS treškia į kairį JĖZAUS skruostą. JĖZUS pasuka LEGIONIERIUI dešinį skruostą. Smūgis. Vėl smūgis į kitą skruostą vis didesne jėga. Vėl smūgis į kitą skruostą. Ir vėl. JĖZUS guli ant grindų.

DIEVAS, jau nuvalęs tekstą nuo lentos, visa tai stebi ir šypsosi. LEGIONIERIUS lygiu žingsniu palieka sceną.

Į scena iš kairės pusės įeina KONFUCIJUS. Priartėja prie virvių, ant kurių kabo DIEVAS, pradeda traukti virves ir nuleidžia DIEVĄ ant scenos. Dievas kažką bando sakyti, bet mikčioja.

Prie DIEVO priartėja nuoga IEVA. Kelias akimirkas žiūri DIEVUI veidan. Spjūvis DIEVUI į veidą. DIEVAS rankove valosi veidą.

Scenoje pasirodo JUDAS. Rankoje – virvė. Priartėja prie medžio. Ant šakos užmeta virvę. Trukteli atgal.

Pamatuoja kilpą. Pasidaro mazgą. Eina link DIEVO. DIEVAS stovi sustingęs. JUDAS uždeda kilpą DIEVUI ant kaklo. Nuima.

JUDAS prisiartina prie gulinčio JĖZAUS. Pakelia jį. Nurenginėja. Pastato ant kojų. JĖZUS klumpa ant kelių. Tyliai meldžiasi. JUDAS uždeda kilpą JĖZUI ant kaklo. Trūkteli.

DIEVAS apsisisioja – didėjanti balutė po jo kojomis. Judas velka JĖZŪ link medžio. Jau kabina JĖZŪ ant šakos. Viską stebi išplėtęs akis DIEVAS.

JUDAS nuleidžia ant žemės JĖZŪ. Kažką intensyviai mąsto. Po minutės pratrūksta garsiu juoku. Ilgai juokiasi. Staiga juokas užstringa gerklėje. Tyla.

Greitais žingsniais prieina prie medžio, užsimeta ant kaklo kilpą ir pasikaria. DIEVAS rankomis apsiima galvą. Viską stebi nuošaliau stovintis KONFUCIJUS. Po kelių akimirkų išsitraukia iš kišenės mobilųjį telefoną ir nesuprantama kalba kažką įnirtingai kalba. Scena lėtai nugrimzta į tamsą.

Lėtai grįžta šviesa. Visi aktoriai savo vietose. KONFUCIJUS susimąstęs vaikšto pirmyn-atgal. Kažką murma po nosim. Į sceną įeina LAO DZE. Prisiartina prie KONFUCIJAUS. Abu atsisėda ant scenos. Ramiai kažką kalba tarpusavyje.

LAO DZE iš kišenės išsitraukia kelis pagaliukus. Išmeta ant grindų. Konfucijus išsitraukia užrašų knygutę ir kažką užsirašo. LAO DZE vėl meta pagaliukus. Ir vėl. KONFUCIJUS kažką užrašinėja. Šnekučiuojasi tarpusavyje. KONFUCIJUS išsitraukia iš kišenės mobilųjį telefoną. Kažką ramiu balsu sako.

Tuo metu į sceną įeina beprotišku žvilgsniu, išsitaršiusiais plaukais nuoga IEVA. Tyliai dainuoja melodiją.

KONFUCIJUS vėl kalba telefonu.

Scenoje pasirodo SAMURAJUS (toks Tosiro Mifunė su kimono, už diržo kirvis. Atlieka kelis kovos judesius su kirviu. Sustingsta ir nejuda.

Scenoje pasirodo trys SANITARAI. Išsiveda IEVĄ.

SAMURAJUS iš po skverno ištraukia knygą ir, prisiartinęs, įteikia ją KONFUCIJUI. KONFUCIJUS, pavartęs knygą, ramiu balsu skaito. LAO DZE, ramiai linguodamas galva, užsirūko. KONFUCIJUS tęsia skaitymą.

Ranka pamoja SAMURAJUI. Šis prisiartina. Kažką KONFUCIJUS sako SAMURAJUI. SAMURAJUS vėl kirviu atlieka kovos judesius. Suriaumoja ir sustingsta netoli DIEVO.

Į sceną įeina PSICHIATRAS ir VERTĖJAS. Prisiartina prie KONFUCIJUS ir LAO DZE. Trumpai, tyliai KONFUCIJUS, LAO DZE ir PSICHIATRAS pasišneka, VERTĖJAS tyliai verčia.

PSICHIATRAS, VERTĖJAS, KONFUCIJUS priartėja prie DIEVO.

PSICHIATRAS (kreipiasi į DIEVĄ):

- Kaip dabar jaučiatės? Ar girdite alsus?

DIEVAS (tyliai):

- Ne.

PSICHIATRAS:

- O kaip pastaruoju metu miegate?

DIEVAS:

- Negiliai kažkaip.

PSICHIATRAS:

- Sapnuojat?

DIEVAS:

- Ne.

PSICHIATRAS:

- Ar esate kada nors gydęsis psichiatrinėje ligoninėje?

DIEVAS:

- Ne.

PSICHIATRAS duoda ženklą KONFUCIJUI, abu ir VERTĖJAS nueina šalin nuo DIEVO.

KONFUCIJUS (VERTĖJAS verčia PSICHIATRUI KONFUCIJAUS tekstą ir atvirkščiai):

- Kaip jis Jums pasirodė?

PSICHIATRAS:

- Ne kas.

KONFUCIJUS:

- Kiek tai sudėtingas atvejis?

PSICHIATRAS:

- Negaliu pasakyti, bet tai, manau, ne šizofrenija.

KONFUCIJUS:

- O kas?

- Reikia palikti pas mus, bent porai savaičių. Bet vieną įtarimą turiu...gali būti šizoidinis efektas. Ir reikėtų sužinoti šeimos istoriją, ar kas iš namiškių neturėjo panašių problemų.

VERTĖJAS visa šį pokalbį verčia.

Po pauzės.

KONFUCIJUS:

- Kiek mums žinoma, jis sako neturįs nei šeimos, nei tėvų, tik sūnų. Mes su kolega skaitėme kelias ištraukas iš jo romano, kur viską kildina tik iš savęs.

PSICHIATRAS:

- Keletą ištraukų permečiau, važiuodamas čia, ir aš. Todėl ir pasakiau, kad galimas šizoidinis efektas. Bet spėju, tai ne šizofrenija, nes jo mąstymas racionalus ir bene sklandus. Dvi-trys

savaitės ir turi atsistatyti, vaistų pagalba. Dabar yra naujos kartos vaistai, kurie kaip ir jam turėtų padėti. Tik reikia sutvarkyti formalumus – draudimą ir panašiai.

KONFUCIJUS:

- Kaip pasakysite.

PSICHIATRAS duoda nurodymus SANITARAMS.

II VEIKSMAS

PO MĖNESIO.

I sceną įeina ŠVENTAS PETRAS. Paspaudžia ranką PSICHIATRUI.

ŠVENTAS PETRAS:

- Jūs rytoj gausit pavedimą už nekompensuojamus vaistus. Jei ką, mano numerį turite.

Scenos pakrašty KONFUCIJUS ir jo MOKINIAI susėdę mėto pagaliukus, užrašinėja kažką į knygutes, po to kažką balsu tai vienas, tai kitas MOKINYS skaito iš knygos.

Scenoje keli DARBININKAI, ŠVENTAS PETRAS, SAMURAJUS ir ŪKVEDYS.

ŪKVEDYS (DARBININKUI):

- Aš tau sakau. KONFUCIJUS man garantavo, kad jis nekels daugiau problemų, pasakė, pažodžiui – jei jis taip nori, tegul sau ir kabo, čia jau ne mūsų reikalas, mes paliekam apsaugą ir visi pasimelskime, kad jam nereikėtų grįžti ten, iš kur ADOMAS jau neišeina antrus metus. Taip ir pasakė- pakelt ir palikt.

DARBININKAI kelia DIEVĄ virvėmis į viršų ir palieka virš scenos. DIEVAS pradeda sūpuotis.

PALATA.

Lovoje guli KARLAS GUSTAVAS JUNGAS. Atmerkia akis. Šalimais prisėdęs ZIGMUNDAS FREUDAS ir JUNGO ŽMONA.

JUNGO ŽMONA:

- Kaip tu jautiesi, Karlai? Profesorius labai norėjo tave pamatyti. Jis tiesiai iš Vienos pas tave. Aš

jam esu labai dėkinga.

FREUDAS:

- Na ką Jūs, aplankyti draugą... Čia gi keturios valandos kelio. Kaip tu jauties, Karlai?

JUNGAS:

- Viskas kaip ir gerai, Zigmundai. Tik vat sapnai...Jau kelias savaites tas pats sapnas, tas pats sapnas...

FREUDAS:

- Koks gi?

JUNGAS:

- Kraujo jūra...ir ji vis didėja, kol apsemia visa Europą...Kraujas...kraujas...kraujas...

FREUDAS dėmesingai klauso.

Po pauzės.

FREUDAS:

- Net nežinau, kaip interpretuoti...Bet svarbu, kad nesikartotų priepuolis.

JUNGAS:

- Tas tai tiesa. Bet tas sapnas mane kankina.

FREUDAS:

- Tai laikina. Grįši namo, pasivaikščiosi po mišką, pažvejosi, nusiraminsi, grįši prie darbų...Žinai, aš su malonumu vėl perskaičiau tavo kūrinį "Septyni sermonai". Nelabai ką supratau...Bet tai man tavo meno, ne mokslinis, kūrinys.

JUNGAS:

- Na koks ten menas...Per šaktį parašiau...

FREUDAS pakyla nuo kėdės.

FREUDAS:

- Eisiu...Dar užnešiu vieną knygą bičiuliui ir į stotį. Sudie, Karlai, sudie, ponias (linkteli JUNGO ŽMONAI).

FREUDAS palieka sceną.

JUNGO ŽMONA pasilenkia ir pabučiuoja JUNGA.

JUNGAS:

- Žinai, baigsis košmarai, kibių į darbus, žaisiu su vaikais, būsiu su tavimi. Ir tu man atleisk už tai, kad tiek dėl manęs prisikentėjai.

Į sceną įeina SESELĖ.

SESELĖ:

- Na štai ir vaistų metas.

Lėtai scena temsta, kol tampa visiškai tamsu.

Tamsoje kažkas šūkauja, lyg sapnuotų blogą sapną.

Šviesa išryškina metalinę lovą, ant kurios su pririštom kojom ir rankom guli nuogas ADOMAS. Netoliese SAMURAJUS atlieka su kirvuku rankose kovinius judesius.

SAMURAJUS išeina iš scenos, greitai grįžta su garuojančios arbatos puodeliu rankose. Atsisėda, uždainuoja kažkokią japonišką dainą. Kirvis padėtas šalia. SAMURAJUS siurbčioja arbatą.

Tuo metu ADOMAS pradeda laisvinti pririštas rankas. Iš kilpos ištraukia dešinę ranką. Išlaisvina, lėtais judesiais, ir kairę ranką. Po to iš kilpų išlaisvina vieną, po to – kitą koją. Lėtais judesiais pakyla nuo lovos.

SAMURAJUS knapsi. ADOMAS žvalgosi aplinkui. Priartėja prie miegančio SAMURAJAUS. Paima kirvį ir lėtais atsargiais žingsniais palieka sceną.

Scenoje tampa tamsu.

Po pauzės šviesa apšviečia DIEVĄ. Girdisi paukščio giedojimas. DIEVAS žvalgosi aplinkui. Nusišypso ir pradeda virve sliuogti į viršų, kol dingsta iš žiūrovo akiračio.

Šviesa apšviečia scenos krašte sėdintį LAO DZE, žiūrintį kažkur į toil. LAO DZE rūko. Kitame scenos krašte MOKINIAI lošia kortomis.

Scena nušvinta įvairių spalvų atspindžiais. Nugriaudėja būgnai. Iš viršaus trinkteli ir blyksteli "žaiibas".

Pro sceną, iš vieno krašto į kitą, "praplaukia" GEIŠŲ pulkelis.

Iš priešingo scenos krašto į kitą pravažiuoja ant dviračių VALSTIETĖS dideliais užpakaliais (lyg iš AMARCORD filmo).

Į sceną įvažiuoja 1950-ųjų laidos automobilis. Pro automobilio langą išlindęs vyrukas per garsiakalbį rėkia:

- LIBERTE', EGALITE', FRATERNITE'!

Šviesa apšviečia scenos gilumoje esančią tribūną.

REVOLIUCIONIERIUS (labai garsiai):

- Ir jūsų laukia tai, ko mes nusipelnėm ir privalom turėti...

Aplink tribūną pradeda rinktis ŽMONĖS. Minia pradeda mosikuoti veliavom. Apšvietimas keičia vėliavų spalvas nuo baltos iki žalios...mėlynos...

Iš aukštai lėtai leidžiasi didžiulė raudona vėliava, kol uždengia visų, esančių scenoje, galvas.

Nusileidžia juoda uždanga.

Tarp žiūrovų ir uždangos esančia erdve vaikšto ADOMAS. Praveria vieną, po to kitą uždangos audeklo kraštą.

Scenos gilumoje – didžiulė mokyklinė lenta. Ant raudono audeklo vaikštinėja DIEVAS. Išeina trumpam iš scenos ir grįžta su kopečiom. Pasistato kopečias ir jomis lipa iki lentos viršaus.

Raudona kreida lėtai rašo tekstą:

KAI PAJUSI,

KAD TAU SKLEIDŽIASI SPARNAI,

ŽINOK,

KAD KAŽKAS ARTĖJA

SU KIRVIU RANKOJE

Erdve tarp uždangos ir žiūrovų lėtai vaikštinėja ANGELAS. Šviesa jį nušviečia spalvomis nuo juodos iki raudonos, nuo raudonos iki baltos. ANGELAS sustoja priešais pat žiūrovus.

Kitame scenos krašte nuogas ADOMAS meta kirvį į medinę sieną. Pataiko. Prieina, ištraukia, meta vėl.

Taip kelis kartus.

Tuo metu užsidega šviesos salėje. ANGELAS kartu su žiūrovais palieka sale, ADOMUI vis mėtant kirvį į sieną.

